

РЕШЕНИЕ

№ 2244

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1003** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, пр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя на дружеството Д. Д. Л., чрез адвокат Д. Я. – САК, срещу решение /без номер/ от 04.01.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 4385/2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 95-ти състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 22 – 006536/02.03.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С..

С процесното НП на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Софийски районен съд, разглеждайки спора, е намерил наложеното наказание за явно несправедливо, поради което е намалил размера на същото на 1 500 лв.

В касационната жалба са изложени доводи относно неправилността на обжалваното решение. Касаторът счита, че от представените доказателства, приложени към възражението срещу акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ – извадки от книгата в магазина, както и от свидетелските показания на К. Я., се установява, че последната е получавала уговореното трудово възнаграждение

абсолютно точно без изключение. Искането до съда е за отмяна на оспорваното решение и отмяна на процесното НП.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът – [фирма], редовно призован, се представлява от адвокат Х., преупълномощен от адвокат Я., който поддържа жалбата, излага доводи за нейната основателност и претендира разноски.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“ – С., редовно призован, представлява се от юрисконсулт Х. с пълномощно по делото, която оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор К., счита жалбата за неоснователна и пледира за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

За да постанови решението си, районният съд е събрал гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е намерил за установена изложената фактическа обстановка.

Разпитани са актосъставителят – Е. Х., и свидетелите – А. Н., Х. Г. и К. Я.. Взети са предвид и протоколи за извършени проверки от 01.11.2019 г. и от 10.01.2020 г.; сигнали от К. Я. Я. до Д „ИТ“ С.; писмо с призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК; заповед № 3-0058/11.02.2014 г.; длъжностна характеристика; копия от материали, представени от [фирма] в Д „ИТ“ С.. Показанията на разпитаните и данните от цитираните писмени доказателства са намерили отражение в приетата за установена фактическа обстановка.

В решението на районния съд е посочено, че в периода от 10.10.2019 г. до 01.11.2019 г. по повод подаден от свидетелката К. Я. сигнал в Д „ИТ“ С. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], в [населено място],[жк], [жилищен адрес] от служители на Д „ИТ“ С.. Констатираните нарушения били обективирани в протокол с изх. № ПР1933401/01.11.2019 г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение 17 /седемнадесет/ задължителни предписания. Предписание № 5 било в насока работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на К. Я. Я., ЕГН: [ЕГН] за положения от нея труд през месец август 2019 г. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. Срокът за изпълнение на предписанието, определен от контролните органи, е бил до 11.11.2019 г. П. не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 23.12.2019 г. до 10.01.2020 г. била извършена последваща проверка на касатора от служители на Д „ИТ“ С.. Въз основа на изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката те констатирани, че даденото с протокол с изх. № ПР1933401/01.11.2019 г. задължително предписание № 5 не е било изпълнено, като от страна на дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи заплащането на трудовото възнаграждение на К. Я. Я. за месец август 2019 г. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1940904/10.01.2020 г.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН № 22-006536/10.01.2020 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал с възражение, че не са взети предвид предоставените разписки по чл. 270, както и че месец август 2019 г. е

неработен месец, без присъствие и без маркирани суми на ЕКАФП. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

Софийски районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга на техните правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Съставът на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ е осъществен виновно от касатора, но наказващият орган е определил неправилно размерът на наказанието, като не е съобразил разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, поради което достигнал до извода, че НП следва да бъде изменено, като размерът на наказанието бъде намален до законоустановения минимум. При тези мотиви първоинстанционният съд е изменил НП, намалявайки размера на наложеното наказание на 1 500 лв.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитани са актосъставителят и трима свидетели. Обсъдени са приобщените към административната преписка документи. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. Правните изводи са направени след обстоен анализ на фактите. Мотивите на Софийски районен съд се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Процесният АУАН е съставен съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

В конкретния случай по делото е безспорно, че на дружеството е извършена първоначална проверка за спазване на трудовото законодателство, като е установено, че на лицето К. Я. Я., по отношение на което трудовото правоотношение е било прекратено към момента на първоначалната проверка, работодателят не е изплатил уговореното трудово възнаграждение за положения от нея труд през месец август 2019 г. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. В хода на последващата проверка не са били представени доказателства за изплащане на уговореното трудово възнаграждение за месец август 2019 г. на визираното по-горе лице. В този смисъл не се споделят твърденията в касационната жалба, че от представени извадки от работната тетрадка, попълвана от служителите на касатора, е видно, че К. Я. е получавала уговореното си трудово възнаграждение. С показанията си последната потвърждава, че в действителност е получавала трудово възнаграждение за времето, в което се е намирала в трудово правоотношение с касатора, но и изрично декларира, че не си спомня как стои въпросът с изплащането на възнаграждението ѝ за месец август 2019 г. и от кой момент в съответния месец е ползвала годишен отпуск. Показанията на

свидетеля Х. Г. и ксерокопията от извлечение от т. нар. „работна тетрадка“, водена от служителите на касатора, в това число и от свидетелката К. Я., не опровергават извода за неизпълнение на даденото от служителите на Д „ИТ“ С. предписания № 5, доколкото не съдържат доказателствена информация, посредством която да се установява, че предписанието е било изпълнено от страна на касатора в указания срок. С оглед на това правилно е ангажирана отговорността на касатора, тъй като последният с бездействието си е осъществил състава на нарушението, регламентирано в разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т. 1 дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информирание и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информирание и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Съгласно чл. 405 от КТ принудителните административни мерки по ал. 1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 415, ал. 1 от КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В конкретния случай на касатора в качеството му на работодател е издадено задължително предписание със срок на изпълнение 11.11.2019 г., подлежащо на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр. 2 от КТ. Липсват доказателства, от които да се установи предписанието да е било изпълнено, а именно че е изплатено уговореното трудово възнаграждение за месец август 2019 г. по чл. 128, т. 2 от КТ на К. Я. Я..

Настоящият състав на Административен съд София – град споделя извода на Софийски районен съд, че случаят не попада в специалната хипотезата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като нарушението не е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ.

С оспореното решение първоинстанционният съд е намалил размера на наложеното административно наказание от 2 500 лева на 1 500 лева, поради което е изменил оспореното НП. Напълно следва да бъдат споделени мотивите на първоинстанционния съд, че налагането на наказание над предвидения в закона минимален размер е необосновано. Съгласно чл. 27, ал. 2 от ЗАНН при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Именно липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства е основание за намаляването му.

Предвид гореизложеното съставът на Административен съд София – град, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде

оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед претендираното юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника съдът намира същото за основателно. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лева. Като се има предвид обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност и че беше проведено само едно открито съдебно заседание, съдът намира, че следва да присъди възнаграждение в определения от закона минимум от 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 04.01.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 4385/2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 95-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ - С. сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2